

T

De onverwach-
te assembla-
ges van Julia
Couzens

Barbara van
der Wiel: de
kruissteek als
handelsmerk

Coconachtige
weelderigheid
bij Sandra
Sheehy

Kristallen
kweken voor
couture

De activerende
kunst van Afra
Eisma

Rina Banerjee: hybride sculpturen

Mixed
media

Organen als inspiratiebron

Annelies Slabbynck vindt schoonheid
in de medische wereld

255

| JAARGANG 65 | VOORJAAR 2021 | PRIJS € 8,95 | MAGAZINE OVER TEXTIELKUNST

X

P

De onverwachte
assemblages
van Julia
Couzens

Van niets naar iets

Het atelier van Julia Couzens (1947) ligt vol met stapels stof, proeflapjes en niet-afgeronde werken die worden omringd door een wirwar aan garen, touw en koord. Hoewel de Amerikaanse kunstenaar in het verleden ook heeft getekend, geschilderd en beeldhouwd, gebruikt ze tegenwoordig voornamelijk textiel.

T
X
P

Toch beschouwt Couzens zichzelf niet als textielkunstenaar. Haar bontgekleurde, abstracte constructies omzeilen iedere classificatie, doordat ze werken creëert die enerzijds aan schilderijen en anderzijds aan sculpturen herinneren. Het belangrijkste voor haar is 'dat de werken een entiteit op zichzelf worden en leven uitstralen'.

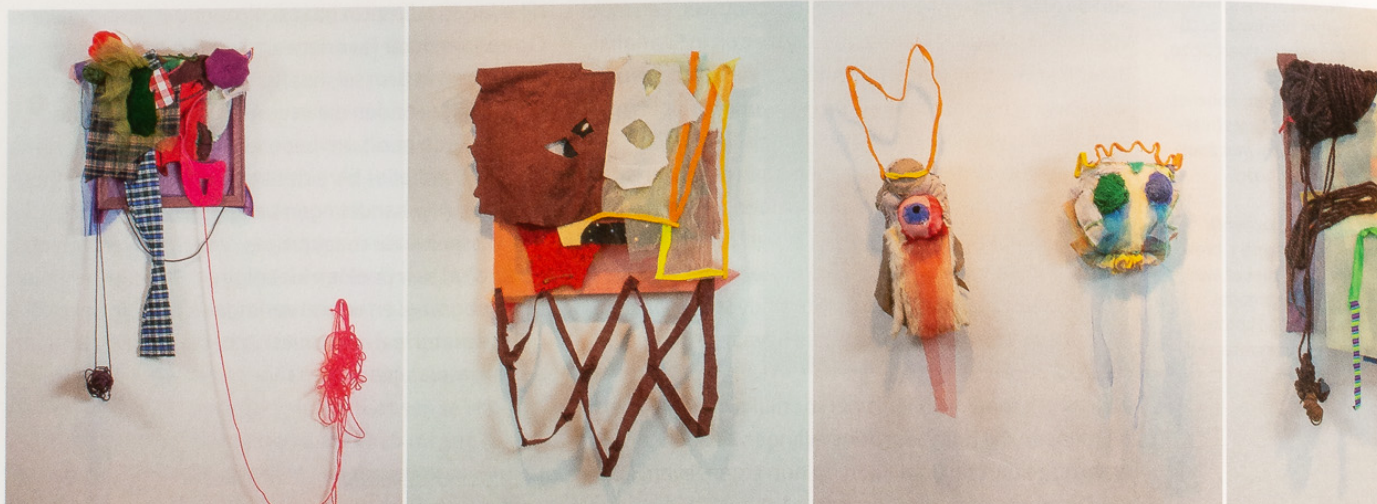
Handzaam

Opgegroeid in een familie waar textiel een vanzelfsprekend gegeven was, koos Couzens ervoor om Engels en filosofie te studeren. 'Mijn moeder en grootmoeder waren fervente en bekwame handwerkers. Tijdens mijn kindertijd zag ik hoe ze voorovergebogen met allerhande borduursels en textielwerken

in de weer waren.' Pas toen ze op latere leeftijd de zorg voor haar moeder op zich nam, ging Couzens voor het eerst zelf met textiel aan de slag. 'Ik had iets nodig dat ik makkelijk mee kon nemen, iets dat schoon was en dat ik kon oppakken en weer kon neerleggen zodra mijn moeder moest worden verzorgd.'

In de weer

Couzens is voortdurend werkzaam. 'Ik ben met verschillende dingen tegelijkertijd bezig en circuleer van werk naar werk en bepaal impulsief of ik er mee verder ga, het nog even laat liggen of het werk afbreek.' Of ze nu in haar atelier in het landelijke Merritt Island is of in het drukke Los Angeles, ze is altijd met haar

Beeld: Julia Couzens,
een selectie recente
werken met restjes
textiel, touw en koord
(foto's: Diana Jahns).

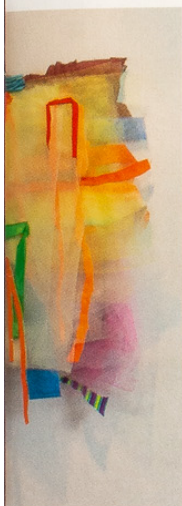

'Ik weiger mijn
materialen te
rangschikken:
alles is waardevol'

kunstpraktijk bezig: 'Mijn werk begint zodra ik opsta en er is geen onderscheid tussen mijn atelier en thuis. Terwijl ik aan de koffie zit, begin ik mijn dag meestal met het werken aan fragmenten of kleine werken, om vervolgens – zodra ik in mijn atelier ben – in vijf minuten mijn zelfportret te tekenen. De rest van de dag bestaat uit een verzameling ontmoetingen met werken en assemblages waar ik mee bezig ben.'

Loslaten

Ondanks haar familiale achtergrond en latere kunstopleidingen, heeft de kunstenaar geen verstand van technieken. Met uitzondering van enkele naaivaardigheden zegt ze: 'Ik weet niet hoe je moet haken, breien of weven.' Hoewel ze deze technieken alsnog had kunnen aanleren, heeft ze dat bewust niet gedaan. 'Het niet weten is het beste om los te laten en te evolueren. Mijn beste werk komt voort uit het loslaten van dat wat ik weet.' Zonder kennis van technieken combineert Couzens op intuïtieve en ongebruikelijke wijze materialen met elkaar. 'Het materiaal kiest mij en evolueert als vanzelf, als reactie op de vragen die het werk mij stelt.' Bij het bewerken van haar materialen gebruikt ze voornamelijk haar handen. 'Hoe minder materialen, gereedschappen, werktuigen, apparaten en mechanismen er tussen mij en het papier, doek, stof, touw of hout zitten, hoe beter.'

Materiaal centraal

Het materiaal speelt de hoofdrol in haar abstracte kunstwerken. Zoals Couzens formuleert: 'Het is mijn taak om mijn intuïtieve relatie met de materialen op te merken, om de kwaliteiten, gevolgen en verschijnselen die tijdens het werkproces ontstaan – en die mij ook daadwerkelijk interesseren – te koesteren; ongeacht hoe klein of dwaas ze ook lijken.' Daarbij zijn alle materialen gelijk: 'Ik weiger om mijn materialen te beoordelen of rangschikken – alles is waardevol of niets.' Net zoals dat de kunstenaar zelf niet altijd weet wat ze aan het doen is, hoeft de beschouwer haar werk niet direct intellectueel te duiden. 'Ik hoop dat de beschouwer intuïtief op mijn werk reageert; dat het een rilling, een schok of een huivering teweegbrengt.' Ter vergelijking: 'Het staren naar de maan kan diepe mijmeringen opleveren zonder dat we ook maar iets van de maan te hoeven begrijpen.'

Schrijven

Net als haar moeder, schrijft Couzens over andere kunstenaars. 'Ik schrijf om mijn eigen ervaringen over het werk van andere kunstenaars te begrijpen.' Hierbij leert ze echter niet alleen om streng naar anderen werk te kijken, maar ook naar zichzelf. Juist die reflectie op haar eigen werk lijkt haar voortstuwende kracht te zijn. Door zichzelf te bevragen weet ze telkens weer een handjevol materialen om te toveren tot onverwachte assemblages.

XXXXX
juliacouzens.com